Весна, Дніпро розлився, поняв низькую плавню й буйно розганяє свої бруднії хвилі: то в глинясту гряду сердито плеще, то злизує пісок на косах, то репетує на заборах. Часами виринають з-під брудних хвиль старі куниці комишу, зелені верби силкуються ще випростать зелене гілля з-під наплаву. І там і тут пливуть дошки, солома, сіно та сірі клапті піни – усі признаки піймы. І гнівно, й владно, і весело гримлять бурхливі хвилі білогриві.

А небо ж то таке глибоке – чисте, мов кришталь, хмарки легенькі білі, немов пушинки лебедині розкидані геть-геть, а сонце сяє-вигріває увесь той божий світ.

Ось на крутій гряді стоїть верба зелена кучерява, уся обсипана неначе жовтим пухом, колишеться од вітру й кадить на всі боки солодким духом, хазяйливії бджоли поважно так гудуть, впадають коло неї. Пташки несамовито і радісно щебечуть. При корені верби зелена травка підняла собою старе гниле листя і ряхтить проти ясного сонця.

Кругом життя, і праця, й клопіт, і борня, і радість, і кохання.

А чула весняна луна літає понад берегами, і прислухається до всього, і в лад підспівує всьому. А ось на розі, що гостро врізався в дніпрові хвилі, спинила луна, немов чогось чекає, ще мало їй, не повен, мабуть, концерт той весняний. І ось діждалась.

Вітерець дихнув, і жовта комишина, надломлена на самій середині, так жалібно, так сумно заспівала.

І чулая луна аж прилягла до неї і лащиться до дзвінкого стебла, вислухує журливу сповідь. Забуте все: і гомін хвиль, і щебетання веселих птах, і тихий шелест пахнючих верб, і клопітливе гудіння бджіл – усе, усе покрилось тим стогоном вразливим, до серця самого доходить ревний плач.

Там чуєш згадку про весну, яка життя колись дала, там чується журба за бувшою красою зелених пагінців із пишним листом, там ридання: то стебло надломлене по самій середині, а далі чуєш – один лиш довгий-довгий сумний вразливий стогін.

Наслухалась луна, знялась на легких крилах і понесла повсюди ту жалібную пісню. Замовк жартливий вітер, причаїлась верба зелена, ущухли голосні пташки, і хвилі мовчки лижуть підніжжя глинястого рогу. І стало ніяко усім і смутно, й сором за власну радощ і життя.

А сонце, весняне живуще сонце, зирнуло з неба своїм всесильним оком і разом розігнало смертенний смуток, а бідную надломлену тростину позолотило щирим злотом. Стоїть вона, пишає мимоволі, неначе знов родилась до щастя, до життя. Дихнув вітрець – і верби зашуміли, защебетали знов пташки, і хвилі знов загомоніли – усе зараювало і заглушило тихий плач.

Лиш чулая луна вплела ласкавою рукою той одинокий плач у радісно-живущу пісню весняну, знялась на легких крилах і понесла її, вславляючи гармонію довічну.